

[Frits Clausen.]

kelte Paragraffer i dette omfattende Værk, som man jo kun har haft en Time til at sætte sig ind i, og hvorom jeg kunde have ønsket at raadføre mig med Erhvervenes Mænd. Det er nemlig Skik inden for min Gruppe, at man spørger Sagkundskaben. Det har der ikke været Lejlighed til, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa det. Men jeg vil dog sige til Slut, at det er beklageligt, naar en socialdemokratisk Regering, Arbejdets Talsmænd, fremsætter et saadant Lovforslag, der vil lamme Arbejdet, og naar de smaas og fattiges Talsmænd fremsætter et saadant Lovforslag, der vil fordyre Leveomkostningerne for syge, Invalidere og arbejdsløse, uden at det maa regnes som prisfordyrende, og siger til dem, hvis Talsmænd man har gjort sig til, og som man for ganske faa Uger siden har lovet Lønforhøjelse, saasom Embedsmændene, at nu gælder denne Lønforhøjelse ikke for den Prisfordyrelse, den kolossale Prisfordyrelse, som kommer ved dette Lovforslag. Jeg er glad for, at jeg fra denne Talerstol har sagt til Embedsmændene, at det var rent ud sagt Humbug med dette Løntillæg, og nu kan Arbejderne jo ogsaa se, hvad de faar ud af deres Løntariffer efter Pristallet. Nu lægger man kolossale Varefordyrelser paa, og saa siger man: Ja, men det gælder ikke i denne Sammenhæng! Herhjemme vil vi holde Pristallet konstant, i fornuftigt ledede Samfund holder man Prisniveauet konstant. Det skulde Regeringen have gjort, og det skulde den have gjort allerede i Efteraaret. Hvis man fra Regeringens Side paastaar, det ikke er de smaa i Samfundet, der kommer til at bære Broderparten her, saa tror jeg roligt, vi kan vente og se, hvordan denne Lov vil virke, hvem der kan blive ved med at opretholde Levefoden, og hvem der maa skære ned.

Og hvor langt vil saa disse 85 Mill. Kr. strække? Ja, det ved man ikke noget om. Man haaber, at de vil vare en Tid, og hvis ikke, ja, saa finder man nok paa en ny Skatteudskrivning og nye Varefordyrelser, en ny Lammelse af Erhvervslivet. Men paa den Maade, efter de Principper, efter den Form, man søger at modarbejde Vanskelighederne i dette høje Ting, da viser Regeringen Vej ud i et Kaos, da viser den Vej til sin egen Grav.

Svend E. Johansen: Ja, saa staar vi igen i den baade for Rigsdagen og Folket gammelkendte politiske Situation, hvor Staten fattes Penge, og hvor den kun har det gamle prøvede Husraad at falde tilbage

paa, nemlig dette at spænde den store brede Befolkning for Statshusholdningens Vogn. Nu staar vi ved en Forøgelse af Forbrugsafgifterne, med en Variation af den tidligere Metode til at fordyre Varerne paa i Form af en Omsætningsafgift, med en Forudviden om, at det eneste, der kan komme ud af disse Bestræbelser, er dette, at den tunge Ende kommer til at vende nedad, at det bliver den fattige Del af Befolkningen, der kommer til at betale Gildet.

Der har tidligere fra denne Talerstol været gjort Sammenligninger mellem Socialdemokratiets Program og dets praktiske Politik, og der kan vel være al mulig Grund til at pege paa, at denne store stolte Bevægelse, der nu sammen med Det radikale Venstre har Regeringsmagten paa Ilte Aar og har Flertallet baade i Folketing og Landsting og dermed fri Bane for dens økonomiske Principper, trods alt ikke er naaet videre i Styrke og Fuldkommenhed, end at det igen er de smaa i vort Samfund, der skal bære de tunge Byrder, hvilket nærværende Forslag er et Udtryk for.

I den Tid, jeg har deltaget i det politiske Liv, har der ikke været et Møde, hvor Socialdemokratiet har været repræsenteret, uden at den paagældende Socialdemokrat med Rørelse har henvendt sig til Folkets brede Lag og sagt: Giv os jer Tilslutning, giv os jer Styrke, vi vil værne Smaakaarsfolk imod det kapitalistiske Samfunds Overgreb, vi vil skaane jer og værne jer for Følgerne af det kapitalistiske Samfunds daarlige Politik. Nu ser vi Resultatet, ikke blot i Dag, i Dag er kun en Gentagelse af tidligere Lejligheder. Nu ser vi, at hvad Staten og Regeringen giver med den ene Haand i Form af sociale Understøttelser, Alders- og Invaliderente, det tager den tilbage med den anden Haand i Form af en Forfalskning af Priserne paa det nødvendige Forbrug, i Form af en Skærpelse af Levevilkaarene for dem, der i Forvejen er slaaet ud, for de syge og de gamle, som man i Presse og i Sang foregiver at man vil skaane og værne om.

Jeg mindes fra den Del af den politiske Historie, jeg har læst mig til, et politisk Parti i Fremmarch, der i sin Tid rejste en Kamp for den fattige Mands Snaps, hvor dette, at man gennemførte en Brændevinsbeskatning, bragte Lidenskaberne til Kogepunktet i dette fremadstræbende politiske Parti, og hvor man gik ind i Værnet for den fattige Mands Snaps. Nu er det samme store, stærke politiske Parti, som det er blevet i Mellemtiden, naaet til, ikke blot at den fattige Mands Snaps er en Saga blott